

En film er ferdig innspilt før publikum slippes inn for å se de perfekte bildene, men dette skjer her og nå.

Jeg kjennte ikke til historien «Les Misérables» fra før. Jeg har verken sett musikalen fra 80-tallet, eller lest Victor Hugos drøye 1000 sider fra 1862, men likevel har jeg fått et sykt bra første inntrykk. Jeg tror oppriktig dette er noe av det beste jeg har sett.

Forestillingen «Les Misérables» eller «De Elendige» av regissør Kjersti Horn starter med et sitat; «Så lenge det finnes uvitenhet og elendighet på jorden, er fortellinger som denne muligens ikke unyttige». Les Misérables handler om det å havne på utkanten av samfunnet. Som å falle utenfor en båt å se resten av mannskapet seile fra deg. Selv om Les Misérables er over 150 år gammelt, minner dette sitatet oss på temaets aktualitet også for oss i 2026

I Les Mis brytes aldri den fjerde vegg direkte, kun gjennom et kamera. Mellom skjermen og skuespillere på scenen er det plassert en stor plastvegg. Man puster altså ikke samme luft som dem, likevel kommer man så tett på skuespillerne. Jeg elsker film på teater! Jeg tror det er lett å tenke «Herregud, jeg kunne heller ha sett en film hjemme på tv-en», men jeg er uenig. En film er ferdig innspilt før publikum slippes inn for å se de perfekte bildene, men dette skjer her og nå. Det er gøy å se skuespillerne jobbe i ekte tid. Det hender at de glemmer tekst her og der, men det gjør liksom ingenting. Det gjør opplevelsen mer ekte og minner oss på at skuespillerne, fortellingen og publikum er på samme sted og tid, her og nå.

Jeg har hørt mange sammenligne «Les Misérables» med «Fanny og Aleksander». (også regissert av Kjersti Horn). Jeg tror dette grunnes kamerabruken. I «Fanny og Aleksander» var det et mer lekent og «amatør» bruk av kameraet, men «Les Misérables» er på ekte cinematisk. Kamra- mann Borger Skjelstad gjør virkelig en grundig og flott prestasjon.

Replikkene er som fra en bok. Skuespillerne referer til «han/hun» isteden for «jeg», noe jeg syntes skaper en fet distanse mellom skuespiller og karakter og på samme tid formidler de karakterenes følelser. Det er noen utrolig sterke skuespillerpresentasjoner. Malene Wadel og Cato Skimten Storengen sluker virkelig publikum inn i det «elendige», det er umulig å ikke følge med. Alle skuespillerne viser til et enormt talent som er underholdene og imponerende å se på.

Alt i alt syntes jeg dette var en dritkul forestilling. Alt fra kamerabruk til skuespillerprestasjon og historien var sykt bra. 6/6 sofaer fra meg!

-My